

שיבעה אישים עונים על שאלת "העולם הזה"

טלוויזיה כזאת

אני רוצה!

נבו" או למסך, כמעין תוספת-זוואי לשידורים בערבית. שום תוכנו, שום דיון ושום בדיקה לא קדמו להנהגת השידורים בעברית. הם פשוט הפכו לעובדה קיימת. עתה, על רקע חילומי המנכ"לים של רשות השידור, החליטה מערכת "העולם הזה" לפנות לכמה אישים, כדי שיביעו את דעתם — טלוויזיה כזו אני רוצה" — ויתרמו בכך לבידור הציבורי בשאלת הטלוויזיה, שלא נערך מעולם. קוראים הסבורים כי יש בדעתם לתרום לבידור כזה, מוזמנים ליטול חלק ב"פורום העולם הזה".

ראש הממשלה הראשון, דויד בן-גוריון, התנגד כל ימיו להקמת טלוויזיה בישראל. בעמדתו זו, שהציבה את ישראל בשורת המדינות המפגרות ביותר בזמנו, תמכו כימעט כל הפוליטיקאים הישראליים. הם חששו, כנראה בצדק, שחופעתם על פני המסך תספיק ליוקרתם, ואפילו תפגע בתדמיתם הציבורית. הטלוויזיה הונחנה בישראל רק אחרי מיזחמת ששת-הימים. העודה להקמתה: הצורך לנטר? את השפעת אמצעי-התיקשורת הערביים על הציבור הערבי בישראל ובשטחים המוחזקים. השידורים בעברית, "הוגי

המוכ"ל לשעבר יצחק ליבני:

איפה יש בעולם

טלוויזיה טובה באמת?

הציבורית שניהלנו, נשדר תוך שנים מעטות בצבע. אני בעד שלוש רשתות טלוויזיה מת-חרות. צריך רשת כללית שנייה וצריך רשת שלישית, שתהיה מעין גל א' ותת-לכו בתוכניות דיון, קונצרטים, תוכניות תיעודיות רציניות וכדומה. אני בעד יותר שעות-שידור. צריך לשדר לא רק בערב, אלא גם שידורים רצופים אחר הצהריים, ובסוף השבוע גם לפני הצהריים. אני בעד יומן-חדשות בבוקר, יומן-חדשות בצהריים — מדי יום. יש אצלנו מחשבות על כך ואני משוכנע שלא יעבור זמן רב ויהיה לנו לפחות יו-מן-חדשות בצהריים. אני בעד שידור פירסומת בטלוויזיה, שכן הנהגת צבע, רשת שנייה, יותר שעות שיי-דור, תוכניות רבות יותר וטובות יותר — כל אלה ידרשו כסף רב יותר והאגרה לא תוכל לממן זאת. לכן אני בטוח, שעל בסיס המערכה שניהלנו, יוכנסו בקרוב שיי-דורי-פירסומת לטלוויזיה. זהו, צריך הרבה דברים נוספים, כדי שהטלוויזיה תהיה טובה באמת. אבל איפה בעולם הגיעו כבר לטלוויזיה טובה באמת?

מבעבר, אבל חסרים תחומים שלמים, כמו דרמה מקורית, ויש מעט מדי דיונים רציניים. טלוויזיה טובה צריכה להתבסס קודם כל על הפקה עצמית. בכך ראיתי את מט-רתי העיקרית. הטלוויזיה אינה יכולה להיות בעיקר כלי העברה של חיי נסי-כים אנגליים ואנשי-עסקים אמריקאיים. היא צריכה לעסוק בנו — בעבר, בהווה ובעתיד שלנו — בחיינו ובבעיותינו. פיי-רוש הדבר — עם כל הקושי, הכסף הרב הדרוש לשם כך, המאמץ והמיומנות — יותר תוכניות ישראליות. כיום יש הרבה יותר תוכניות ישראליות משהיו בעבר, אך צריך להוסיף ולהרחיבן ולדאוג לאמי-צעים שיאפשרו זאת. כמובן, אין פירוש הדבר שאנו צריי-כים להיות שקועים בעצמנו. להיפך. במבט משודרות היום יותר חדשות-חוץ מבעבר, וצריך עוד להגדיל את הזמן המוקצב להן. טלוויזיה טובה צריכה עוד הרבה דב-רים נוספים. אני בעד צבע. עשינו הכנות לכך, והאול-פנים, המצלמות וכו' יהיו בקרוב ברובם בצבע. אני משוכנע, שעל בסיס המערכה

אני רוצה טלוויזיה, שלפחות בחלק מתוכניותיה לא תשכח מאיתנו את צרותינו, אלא תזכיר לנו את חיינו. לא תדחיק, אלא תעורר תחושות והכרה. לא תרגיע, אלא תרגיז ותפתח. צופים רבים יושבים בערב בכורסה, מול הטלוויזיה, כשהם עייפים, מרושלים, קהים. בניגוד לעגנון, שכתב בעמדה, הם יוש-

המוכ"ל החדש יוסף לפיד:

ישראלית ומהנה,

ציונית וחוססת!

- אני רוצה טלוויזיה אובייקטיבית לעובדות ואירועים, אך לא ניוטרלית כי סיכסוך שבין ישראל וארצות-ערב.
- אני רוצה טלוויזיה ישראלית, יהודית וציונית.
- אני רוצה טלוויזיה מעניינת, מהנה ותוססת.

אני רוצה טלוויזיה מבדרת. טלוויזיה משכילה. טלוויזיה הגותנת אינפורמציה אמיי-נה ומדוייקת. אני רוצה טלוויזיה בלתי-תלויה בממשלה, אך לא בלתי-תלויה באינטרסים של מדינת-ישראל.

ביום מרושלים, בין בטנם וישבנם. הטל-וויזיה מנסה לשלוח אליהם מירושלים גיי-רויים, נגיעות. ככל שהטלוויזיה טובה יותר, היא מצליחה לחדור מיסטר פעמים גדול יותר דרך העור המת או העבה ולגעת בעצב החי. אחד המאמצים שעשינו ברשות-השידור היה להגדיל את מיסטר הנגיעות האלה. אין מכשיר שיכול לספור גירויים ואין אפשרות לערוך סטטיסטיקה, אבל אם אפי-שר היה לספור היה מתברר, שמיסטר הי-נגיעות בערב בממוצע עלה מ-6, לפני כמה שנים, ל-11. כיום, זוהי טלוויזיה טובה יותר ואני חושב, שאמנם הגענו למיסטר נגיעות גדול יותר. אני רוצה טלוויזיה אמיצה, שלא תפחד מעובדות, לא תסתיר, לא תתאים עצמה לאינטרסנטים ופוליטיקאים, לא תיכנע ללחצים ושהיה לה תוקף וכוסר עמידה. הטלוויזיה צריכה להיות הוגנת לדעות שונות — גם לאלה של השלטון וגם לאלה של האופוזיציה, של קבוצות קטנות

